

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **V. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Otmíče 4, PSČ 267 51, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, Ulrichovo náměstí 810/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, **t a k t o :**

Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem ve výši 50 624,-- Kč do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, se sídlem advokátní kanceláře Otmíče 4, PSČ 267 51.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

O žalobě rozhodl krajský soud nejprve usnesením ze dne 18. 12. 2013, č.j. 30A 66/2013-48, kterým žalobu odmítl. Zastal totiž názor, že úkon správního orgánu spočívající ve výběru kauce dle § 125a silničního zákona nenaplnuje definiční znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale že jde o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 5. 2014, č.j. 9 As 37/2014-43 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), shora uvedené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závěrem, že výběr kauce dle § 125a silničního zákona může představovat případně nezákonný zásah § 82 s. ř. s., nikoliv rozhodnutí správního orgánu.

Krajský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 30. 7. 2014, č.j. 30A 66/2013-96, a to tak, že zásah žalovaného spočívající ve výběru předmětné kauce byl nezákonný.

Ke kasační stížnosti tentokrát žalovaného Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, č.j. 9 As 239/2014-29.

Vázán právními názory Nejvyššího správního soudu vyslovenými v uvedeném rozhodnutí krajský soud po doplnění důkazního řízení ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 22. 4. 2015, č.j. 30A 66/2013-195, a to následovně:

- I. Zásah žalovaného dne 2. srpna 2013 v době kolem 10:03 hodin na silnici II/32324 ve směru od dálnice D11 na Hradec Králové, spočívající ve výběru kauce ve výši 10. 000,- Kč od žalobce jako řidiče motorového vozidla, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem ve výši 50. 624,- Kč do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, se sídlem advokátní kanceláře Otmíče 4, PSČ 267 51.

Ke kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci rozsudkem ze dne 27. 8. 2015, č.j. 9 As 120/2015-47, a to takto:

- I. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 4. 2015, č. j. 30 A 66/2013 -195, se zamítá.
- II. Výrok II. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 4. 2015, č. j. 30 A 66/2013 -195, se zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy zrušil pouze výrok rozsudku krajského soudu, který se týkal otázky nákladů řízení, kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci samé zamítl.

K odůvodnění zrušujícího výroku uvedl následující:

[41] Poslední kasační námitka se týká náhrady nákladů řízení. Taková námitka je přípustná, jelikož stěžovatelem byl napaden nejen výrok o nákladech řízení, ale i výrok ve věci samé (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS). Kasační námitka do nákladů řízení je důvodná. Stěžovatel nesouhlasí s přiznáním náhrady nákladů za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu, která měla proběhnout dne 5. 2. 2015, a s přiznáním náhrady nákladů řízení za účast na soudním jednání dne 6. 2. 2015.

[42] Pokud jde o náhradu nákladů řízení za poradu s klientem, kterou zástupce žalobce doložil nedatovaným a nepodepsaným záznamem o další poradě s klientem, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud se stěžovatelem. Přestože doklad o poradě s klientem nemá ze zákona žádnou požadovanou formu a není vyžadováno, aby byl podepsán přímo samotným klientem, předložený záznam o další poradě s klientem, který, jak je uvedeno, neobsahuje nejen podpis klienta, ale ani samotného advokáta, nadto není ani datován, není dle soudu řádným důkazem o proběhlé poradě. V případě, že porada proběhla, měl zástupce žalobce zcela jistě k dispozici i další možnosti, jak poradu prokázat. Požádat klienta při poradě o podpis dokladu o tom, že

porada proběhla, není nevhodné. Takový postup je naopak poměrně standardní. Úkon další porady s klientem přesahující jednu hodinu nebyl náležitě prokázán, proto za něj zástupci žalobce neměla být přiznána náhrada nákladů řízení.

[43] S námitkou týkající se odročeného jednání dne 6. 2. 2015 kasační soud souhlasí pouze částečně. Jednání nebylo odročeno z důvodu na straně žalobce, jak se snaží dovodit stěžovatel. Zástupce žalobce předložil plnou moc, která bez dalšího ruší účinky předchozí udělené plné moci a krajský soud tak měl jednat s tímto novým zástupcem žalobce. Za účast na odročeném jednání však zástupci stěžovatele náhrada nákladů nepřísluší. Dle § 14 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), však náleží advokátu náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny za účast při jednání, které bylo odročeno bez projednání věci. Zástupce žalobce tak měl nárok pouze na náhradu za promeškaný čas, a to ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud zrušil výrok II. rozsudku krajského soudu a věc v odpovídajícím rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.). Ve vztahu k výroku I. napadeného rozsudku byla kasační stížnost zamítnuta, neboť nebyla shledána důvodnou (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem výše vysloveným. Bude tedy rozhodovat pouze o náhradě nákladů řízení, přičemž zváží veškeré výše zmíněné argumenty.

Následně Nejvyšší správní soud rozhodl s odkazem na usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, o nákladech řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku krajského soudu ze dne 22. 4. 2015, č.j. 30 A 66/2013-195.

Po vrácení věci k dalšímu řízení krajský soud vyzval účastníky, aby se, uznají-li to za potřebné a vhodné, k problematice nákladů řízení, která jako jediná zůstala předmětem řízení, vyjádřili.

V podání ze dne 16. 9. 2015, jehož primárním obsahem byla žádost žalující strany o poskytnutí lhůty k předložení potvrzení o uskutečnění právní porady mezi žalobcem a jeho zástupcem žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud má pravdu v tom, že záznam o další poradě není datovaný, nicméně se jedná o přehnaně formalizované posouzení záznamu o další poradě, neboť je v něm uvedeno, že dne 5. února 2015 byla poskytnuta porada. Pokud Nejvyšší správní soud zastává názor, že v záznamu o poradě mělo být uvedeno, kromě toho, že byla poskytnuta dne 5. února 2015, že k sepsání záznamu mělo dojít 5. února 2015, tak toto skutečně žalobce považuje za zbytečné. Jestliže Nejvyššímu správnímu soudu vadí, že záznam o další poradě není podepsán advokátem, tak žalobce uvádí, že v záznamu je uvedeno: „zapsal Mgr. Václav Voříšek, advokát“. Podle žalobce se jedná zbytečně formalistické pojetí věci bez přihlídnutí k faktu, že záznam o další poradě s klientem byl doručen soudu z datové schránky advokáta, tedy původcem záznamu (elektronického souboru) o další poradě s klientem nemůže být nikdo jiný než

advokát. Podle názoru žalobce Nejvyšší správní soud pouze projevil přehnanou a zbytečnou podezíravost k advokátnímu stavu bez řádného odůvodnění.

Vlastní vyjádření učinil žalobce až v podání ze dne 18. 9. 2015. Na důkaz, že zástupce žalobci skutečně poskytl další poradu, zaslal krajskému soudu potvrzení o uskutečnění právní porady mezi žalobcem a právním zástupcem dne 5. února 2015 vyhotovené dodatečně dne 17. září 2015 a podepsané právním zástupcem a žalobcem. Strana žalující navrhla, aby potvrzení o poradě bylo provedeno jako důkaz čtením na ústním jednání před soudem.

Dle žalobce je podstatné, že se skutková a důkazní situace v porovnání se skutkovou a důkazní situací, která se jevila Nejvyššímu správnímu soudu k datu jeho rozhodování, změnila, neboť žalobce předložil dodatečné potvrzení o právní poradě mezi ním a advokátem.

Dále žalobce odkázal na bod [43] shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. V návaznosti na tam uvedené vyjádřil pochybnost, zda došlo dne 6. února 2015 skutečně k soudnímu jednání, které by bylo odročeno bez projednání věci, neboť jeho právní zástupce byl soudem vykázán po zahájení jednání ze soudní síně soudem, ačkoliv podle Nejvyššího správního soudu být vykázán neměl, neboť předložil novou plnou moc žalobce, která rušila předchozí plnou moc stěžovatele právnímu zástupci. Žalobce navrhl k této skutečnosti provést důkaz čtením protokolu ze dne 6. února 2015.

Vzhledem k tomu navrhl, aby ve věci bylo nařízeno jednání a navrhované důkazy byly provedeny při zachování práv stran vyjádřit se k provedeným důkazům a ve věci bylo o nákladech řízení rozhodnuto rozsudkem, který bude veřejně vyhlášen. Pokud se ukáže tvrzení Nejvyššího správního soudu o tom, že ve věci se dne 6. února 2015 konalo ústní jednání, které bylo odročeno bez projednání věci, jako věcně správné, navrhl, aby mu byla přiznána nižší náhrada nákladů řízení ve smyslu právních závěrů Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný se vyjádřil podáním ze dne 22. 9. 2015. V něm se odkázal na svá dřívější vyjádření ohledně této problematiky obsažená v písemnostech zaslaných jak krajskému soudu, tak kasačnímu soudu v kasační stížnosti.

Současně vyjádřil názor, že pokud se jedná o uplatňovaný úkon „další porada přesahující jednu hodinu“, v této fázi řízení by měl žalobce prokázat jeho oprávněnost výpisem z telefonního účtu nebo jiným hodnověrným způsobem, neboť ze spisového materiálu průkazně vyplývá, že zástupce žalobce nejednal s klientem osobně ve své kanceláři. Nepostačí tedy ani případné dodatečné písemné potvrzení žalobce o provedeném úkonu, neboť ten by evidentně jednal v zájmu svého zástupce, tedy jeho tvrzení by nebylo v tomto případě hodnověrné.

Krajský soud usoudil o věci následovně:

Není sporu o tom, že předmětem rozhodování krajského soudu zůstala toliko otázka náhrady nákladů řízení jak před krajským soudem, tak před Nejvyšším správním soudem (kromě řízení před Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu ze dne 22. 4. 2015, č.j. 30 A

66/2013-195, neboť o nákladech tohoto řízení rozhodl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č.j. 9 As 120/2015-47).

Výrok o nákladech řízení se obecně řídí zásadou zakotvenou v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud k tomu dodává, že kromě případu, kdy Nejvyšší správní soud ve věci samé kasační stížnost zamítne a zruší pouze výrok krajského soudu o nákladech řízení. Tehdy o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud, neboť řízení samé je jeho rozhodnutím ukončeno a v tomto rozsahu se věc krajskému soudu k dalšímu řízení nevrací (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č.j. 7 Afs 1/2007-64).

Ve věci měl úspěch žalobce. Ten zaplatil soudní poplatek za řízení před krajským soudem ve výši 2.000,- Kč a za řízení před Nejvyšším správním soudem o jeho kasační stížnosti proti usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2013, č.j. 30A 66/2013-48 ve výši 5.000,- Kč. Odměna jeho zástupců, kteří jsou advokáty, vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Z obsahu soudního spisu, jakož i z vyúčtování nákladů řízení provedeného současným zástupcem žalobce Mgr. Václavem Voříškem v písemné specifikaci ze dne 7. 4. 2015, je zřejmé, že žalobce v průběhu soudního řízení zastupovali postupně 2 zástupci, kteří jsou advokáty. Nejprve to byla JUDr. Irena Wenzlová, advokátka se sídlem Litoměřice, Sovova 709/5, následně zastoupení převzal Mgr. Václav Voříšek, advokát se sídlem Otmíče 4, PSČ 267 51.

Zástupkyně žalobce JUDr. Irena Wenzlová učinila ve věci 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, sepis kasační stížnosti proti usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2013, č.j. 30A 66/2013-48, sepis repliky ke kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2014, č.j. 30A 66/2013-96) po 3.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Dále má zástupkyně žalobce nárok na úhradu 4 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Protože JUDr. Irena Wenzlová je registrována jako plátce daně z přidané hodnoty, byla odměna povýšena o odpovídající částku (2.856,- Kč). Náhrada nákladů řízení pro JUDr. Irenu Wenzlovou tak činí 16. 456,- Kč. Tuto výši odměny Nejvyšší správní soud nezpochybnil.

Zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek účtoval ve věci 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis repliky ze dne 5. 2. 2015, další porada s klientem přesahující jednu hodinu dne 5. 2. 2015, účast na jednání soudu dne 6. 2. 2015, účast na jednání soudu dne 22. 4. 2015 trvajícím déle jak 2 hodiny).

Předmětem sporu se stala odměna za 2 z těchto úkonů právní služby. Předně se jednalo o další poradu s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 5. 2. 2015.

Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že se spokojil ohledně prokázání realizace tohoto úkonu právní služby se záznamem advokáta, který neobsahoval ani podpis advokáta, ani podpis klienta a nebyl datován. Takový podklad dle něho není řádným důkazem o proběhlé poradě.

Po vrácení věci krajskému soudu doložil zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek krajskému soudu Potvrzení o uskutečnění právní rady mezi ním a žalobcem, jehož obsahem je prohlášení žalobce, že mu jmenovaný advokát poskytl v dané věci právní radu a to dne 5. 2. 2015 v době od 18.00 hod. do 19.15 hod., kterou si vyžádal a kterou mu uhradil. Potvrzení je datováno dnem 17. 9. 2015 a obsahuje podpis žalobce.

Na základě uvedeného potvrzení, jehož obsah je prost nedostatků, které před tím předloženému záznamu o provedení tohoto úkonu právní služby vytkl Nejvyšší správní soud, tedy došlo ke změně skutkového stavu věci oproti době, kdy ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud. Dle krajského soudu uvedený podklad uskutečnění dotčeného úkonu právní služby spolehlivě prokazuje. Tvzení, že ze spisového materiálu průkazně vyplývá, že Mgr. Václav Voříšek nejednal se žalobcem ve své kanceláři, žalovaný nikterak podrobněji nerozvedl ani neodůvodnil. Krajský soud tak neshledal jeho požadavky na doplnění dokazování v tomto směru (viz shora) důvodnými a opodstatněnými. Dospěl tedy k závěru, že straně žalující odměna zástupci žalobce Mgr. Voříškovi za tento úkon právní služby v plné výši náleží.

Dalším sporným úkonem právní služby byla účast zástupce žalobce při jednání soudu dne 6. 2. 2015. Žalovaný v kasační stížnosti vyslovil názor, že toto jednání bylo soudem odročeno v důsledku zavinění žalobce a že by jeho zástupci tedy neměla odměna za tento úkon právní služby náležet. Nejvyšší správní soud tomuto tvrzení nepřisvědčil a vyslovil názor, že toto jednání bylo odročeno bez projednání věci a že by z toho důvodu měl zástupce žalobce právo pouze na náhradu za ztrátu času ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny za účast při jednání dle § 14 odst. 2 advokátního tarifu. Zástupce žalobce ve svém vyjádření uvedl, že dle jeho názoru z obsahu protokolu o jednání plyne, že k projednání věci došlo.

S ohledem na shora uvedené proto považuje krajský soud za potřebné podrobně zrekapitulovat průběh jednání konaného dne 6. 2. 2015 a důvody, pro které bylo jednání odročeno.

Jak už uvedl shora, žalobce v soudním řízení nejprve zastupovala JUDr. Wenzlová na základě plné moci ze dne 8. 8. 2013. Před jednáním nařízeným na 6. 2. 2015 byla krajskému soudu doručena replika žalobce ze dne 3. 2. 2015. Tu soudu ze své datové schránky doručil Mgr. Voříšek, když v záhlaví repliky uvedl jako zástupkyni žalobce JUDr. Wenzlovou a sebe označil jako advokáta v substituci.

Na jednání dne 6. 2. 2015 se dostavil Mgr. Voříšek, žalobce nikoliv. V jeho úvodu předložil plnou moc, kterou mu udělil žalobce pro zastupování v dané věci a která byla opatřena datem 5. 1. 2015. Nikoliv tedy substituční plnou moc udělenou JUDr. Wenzlovou, jak bylo lze s ohledem na obsah shora uvedené repliky očekávat. Na vysvětlenou Mgr. Voříšek uvedl, že původní dohoda mezi ním a JUDr. Wenzlovou

byla taková, že mu bude udělena substituční plná moc. Doložil, že se za tím účelem v uplynulých dnech (ještě dne 3. 2. 2015) snažil JUDr. Wenzlovou kontaktovat, ale nepodařilo se mu to, neboť na svém pracovišti nebyla k zastižení. Proto nezbylo, než aby žalobce udělil plnou moc přímo jemu. Dále při jednání předložil repliku žalobce datovanou dnem 5. 2. 2015, v jejímž záhlaví je již jako zástupce žalobce označen on. Obsah repliky byl jinak shodný s obsahem repliky ze dne 3. 2. 2015.

Za této situace měl krajský soud pochybnosti o tom, kdo žalobce ve věci skutečně zastupuje (při vědomí existence § 28 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Vysvětlení zástupce žalobce totiž bylo v rozporu s obsahem jím předložené plné moci, která byla datována již dnem 5. 1. 2015. Proto se následně rozhodl jednání ve věci odročit, neboť by tak stejně musel učinit, protože jeden ze dvou předvolaných svědků se z jednání omluvil. Krajský soud navíc považoval za vhodné provést výslechy obou svědků při stejném jednání soudu.

Za účelem objasnění uvedených pochybností se obrátil jak na JUDr. Wenzlovou (viz čl. 154 soudního spisu), tak přímo na žalobce (viz čl. 164 soudního spisu), s dotazem, s kým má soud jako s jeho zástupcem v řízení jednat. JUDr. Wenzlová se k věci vyjádřila v podání ze dne 19. 3. 2015, v němž uvedla, že zastoupení žalobce přebral dne 5. 2. 2015 Mgr. Voříšek s tím, že pokud je na plné moci uveden jako den jejího podpisu 5. 1. 2015, jedná se o písařskou chybu, správně měl být uveden den 5. 2. 2015. Ve stejném duchu odpověděl soudu i žalobce přípisem ze dne 13. 4. 2015 a výslovně prohlásil, že jeho zástupcem ve věci je Mgr. Voříšek. Krajský soud proto následně nařídil jednání na den 22. 4. 2015, při kterém byli mimo jiné vyslechnuti oba navržení svědci, a následně bylo ve věci rozhodnuto.

Při rozhodování o nákladech řízení v rozsudku ze dne 22. 4. 2015, č. j. 30A 66/2013-195, krajský soud přiznal zástupci žalobce odměnu za jeho účast při jednání soudu dne 6. 2. 2015 v plné výši. Ani po vrácení věci Nejvyšším správním soudem k dalšímu řízení ohledně této otázky nemá na tomto svém závěru co měnit. Ten totiž vůbec nevzal v úvahu (alespoň to z odůvodnění jeho závěrů neplyne) specifičnost situace a důvodů, z jakých přistoupil krajský soud k odročení jednání dne 6. 2. 2015. Krajský soud si s ohledem na shora uvedené nejasnosti, které ohledně osoby zástupce žalobce vyvstaly, považoval za vhodné a potřebné vyjasnit otázku, kdo žalobce v řízení vlastně zastupuje, dotazem na jeho původní zástupkyni a zejména dotazem na žalobce. Ctil při tom zásadu procesní ekonomie, neboť s ohledem na omluvenou neúčast jednoho ze svědků bylo jisté, že jednání bude odročeno tak jako tak. K výsledku přítomného svědka pak nepřistoupil proto, že považoval za vhodné vyslechnout oba svědky v tentýž den.

Krajský soud tedy nikdy netvrdil, že by jednání bylo odročeno v důsledku zavinění žalobce, ostatně proto také žalobci ve svém předchozím rozsudku odměnu za zastupování při něm v plné výši přiznal. Nemyslí si ale, že by za této situace bylo možno konstatovat, že jednání bylo odročeno bez projednání věci. Jednání ve věci může mít totiž celou řadu podob a to právě s ohledem na skutkovou situaci toho kterého soudního řízení. Z obsahu protokolu o jednání dne 6. 2. 2015 je dle krajského soudu zřejmé, že jednání bylo zahájeno, následně přerušeno a opět v něm bylo pokračováno. Je také zřejmé, že při něm byly prováděny důkazy, např. čtením plných mocí JUDr. Wenzlové a Mgr. Voříška, čtením výpisů z mailové korespondence mezi Mgr. Voříškem a JUDr. Wenzelovou a mezi Mgr. Voříškem a

žalobcem, zástupce žalobce Mgr. Voříšek předložil při jednání písemnou repliku. Dle krajského soudu tedy při tomto jednání věc projednávána byla, přestože soud neprováděl důkazy přímo se vztahující k meritu věci (proč tak neučinil, objasnil výše). Bylo však vedeno dokazování ohledně otázky, která osoba je oprávněna v řízení žalobce zastupovat, jejíž zodpovězení bylo pro další vedení soudního řízení naprosto zásadní. Bez jasné odpovědi na tuto otázku by projednání věci ohledně jejího merita mohlo být zatíženo zásadní procesní vadou.

Krajský soud tak nenašel argumenty, proč by jednání a dokazování ohledně této problematiky nemělo být projednáním věci ve smyslu § 14 odst. 2 advokátního tarifu. Žádné argumenty či odůvodnění v tomto směru pak neobsahoval ani zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu. Při vědomí zásady vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) proto krajskému soud nezbyvá, než z důvodů shora podrobně popsanych vyslovit své hluboké přesvědčení, že při jednání soudu dne 6. 2. 2015 k projednání věci došlo. Zástupci žalobce při tomto jednání tak náleží odměna za úkon právní služby spočívající v účasti na tomto jednání v plné výši dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu.

Zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek má tedy nárok na odměnu za 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, seps repliky ze dne 5. 2. 2015, další porada s klientem přesahující jednu hodinu dne 5. 2. 2015, účast na jednání soudu dne 6. 2. 2015, účast na jednání soudu dne 22. 4. 2015 trvajícím déle jak 2 hodiny).

Dále má nárok na úhradu 6 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II) a na úhradu nákladů jízdného a náhrady za ztrátu času, jak je vyúčtoval a dokladoval v písemné specifikaci nákladů řízení ze dne 7. 4. 2015 (náhrada za ztrátu času za 14 půlhodin strávených na cestě v souvislosti s jednáními soudu - celkem 1. 400,- Kč, náhrada za cestovné při použití osobního vozidla v souvislosti s jednáními soudu 2 x 2. 684,- Kč, tedy celkem 5. 368,- Kč). Mgr. Václav Voříšek není registrován jako plátce daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení pro Mgr. Václava Voříška tak činí 27. 168,- Kč.

Proto krajský soud znovu zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem uhradit k rukám jeho současného zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

K návrhu zástupce žalobce, aby krajský soud nařídil ve věci jednání a rozhodl rozsudkem, sděluje krajský soud ve stručnosti následující. Dle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Rozhodování o nákladech řízení není rozhodnutím o věci samé, a contrario proto není povinností soudu před vydáním rozhodnutí o této otázce jednání ve věci nařizovat. Dle § 53 odst. 1 s. ř. s. ve věci samé rozhoduje soud rozsudkem, usnesením jen tam, kde to zákon stanoví. Dle odst. 2 v jiných věcech rozhoduje soud usnesením. O takovou věc jde i v případě rozhodnutí o nákladech řízení, kdy tedy soud rozhoduje formou usnesení. Proti němu pak není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). K uvedenému srovnej také závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho usnesení ze dne 1. 6. 2010, č.j. 7 Afs 1/2007-64.

Pro úplnost krajský soud dodává, že za vyjádření zástupce žalobce po vrácení věci k dalšímu řízení ohledně nákladů řízení odměna nenáleží, neboť nejde o úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu. Ostatně strana žalující přiznání takové náhrady nákladů řízení ani nepožadovala.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí je nepřípustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).

V Hradci Králové dne 27. října 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu